

[Alvilda Larsen.]

ske og økonomiske indsats skal oprettes og vedligeholdes støttepunkter og flyvebaser i Spanien, i Frankrig, i England, i Island, i Grønland, i Canada, i Sydamerika, i Iraq, utallige steder i Østen, nu sidst i Libyen og i Afrika. Dertil kommer alle de ædle opgaver, som en stor nation har.

Jeg tænker på genoprettelsen af frihed og demokrati i Guatemala og lommepege til demokratiets og den vestlige kulturs ypperste repræsentant, Franco. Ja, det imperialistiske Amerika har hænderne fulde, og fra hr. Eisenhowers og fra Wall Streets synspunkt er det kun naturligt, at tyske divisioner og generaler placeres som et led i den amerikanske strategi.

Tysklands genoprustning er et led i Amerikas militære planer, men disse planer er ikke i de europæiske nationers interesse. Når dernæst sandheden skal tilsløres og den tyske Wehrmacht skal gøres til beskytter af Europas selvstændighed, fred og frihed, så er dette højden af bedrag og hykleri. Er det i grunden ikke også mærkeligt, at Vesteuropas lande, som har været besat, udplyndret, undertrykt og mishandlet af den tyske militarisme, og som genvandt frihed og selvstændighed først og fremmest på grund af Sovjetfolkets heroiske indsats, nu påtænker at sige tak for hjælpen ved påny at give angriberen våben i hænde?

Jeg har bemærket, at de fleste tilhængere af tysk genoprustning i og for sig beklager, at de nu må tilslutte sig Londonaftalerne. De gør det uden begejstring, siger de, og jeg er også sikker på, at der ikke vil blive holdt glædesfester, men der er, hævder de, ingen vej udenom. Udenrigsministeren udtaler, at selvom vi er imod det, kan vi ikke hindre oprettelsen af en tysk værnemagt. Jeg kan ikke nægte, at disse argumenter og toner er kendte. Jeg kan ikke lade være med at drage sammenligninger med besættelsestidens sprogbrug.

Blev det ikke i 1940 sagt: tyskerne er her nu engang, det er forfærdeligt, det er sørgeligt, men hvad kan vi gøre andet end at prøve på at få det bedst mulige ud af det? Det var argumentet, det var begyndelsen til og forsvaret for samarbejdspolitikken under besættelsen, den politik, som den danske befolkning ved sin indstilling og ved sin

modstand senere tvang politikerne til at opgive. Det er beklageligt, og det er uden begejstring, vi siger ja til tysk genoprustning, lyder det i dag fra tilhængernes side. Det var imidlertid også kedeligt og trist, at man skulle arrestere sabotører og frihedskæmpere under besættelsen. Det var altid modbydeligt, det var altid uden begejstring, at tyskernes ordre blev efterkommet, men den blev udført. Det er desværre i overensstemmelse med sandheden, at i 1945 var der næsten ingen, der ville vedgå eller påtage sig det fulde ansvar for det, der var sket forud. Enten undskyldte man sin stillingtagen med, at man ikke havde vidst rigtig besked, at man havde ment og troet o. s. v., eller også var der ingen grænser for, hvilken modstand man havde ydet.

Jeg mener, at disse erfaringer må der bygges på nu. Alle disse erfaringer har enhver af os, der er her, bag sig. Hvordan kan man så gå med til tysk genoprustning med det meget anvendte argument, at vi kan ikke lide det, det er med beklagelse, at vi gør det, men vi gør det, fordi tysk genoprustning sker, hvadenten vi siger ja eller nej. I dag, ærede medlemmer, ved De besked, og derfor må de ærede medlemmer anstændigvis også svare nej. Vil man være helt sikker på at handle i overensstemmelse med befolkningens interesser og mening i denne sag, så spørg i hvert fald først befolkningen; lad forslaget om tysk genoprustning underkaste en folkeafstemning.

En ting mere. Til de mange, der tvivler og har tvivlet om, at Danmark ved sit medlemskab af Atlantpagten har bevaret sin selvstændighed, sin medbestemmelsesret, er det tit blevet sagt i debatten, at vi har ret til at sige vor mening, vi bestemmer skam selv, og vi bør hæve vor advarende røst, når der sker noget, vi ikke kan lide. Ja, men så kom da ikke nu og sig, at vi kan intet gøre, for det sker alligevel! Tidspunktet er inde til, at vi nu siger nej. Den højtærede udenrigsminister sagde: der er sket en afspænding i verden. Ja, der er opnået en afspænding i verden. Lad da os som folk, som danske, lægge yderligere et lod i vægtskålen for fremme af forhandlingerne for øget afspænding. Det gør vi bedst ved at sige nej til tysk genoprustning. Gennemføres den, kan det kun betyde øget spænding.